

Még a kilencvenes években került Bukarestbe, vidékről, az ország valamely olyan szegletéből, amit isten háta mögötti helynek szokás nevezni. Ott nőtt fel, árok partján, patak mellett, juhok között, **ott lógott a zsíros kenyér maszatos pofájáról.** De a falusi iskolában már a „jótanuló, jó szervező” típusok között volt, mindig csillogott a szeme a kosz alatt.

Szülőfalujába ma már aszfaltozott út vezet, mert a sors úgy hozta, hogy az ellopott forradalom után néhány évre előbb polgármester lett, majd posztüresedés címén bejutott a parlamentbe. „Domnu' parlamentar” új hazája és világa Bukarest lett, s a szállodában az otthonról hozott

zöldhagymát a fürdőkádban tartotta.

Kormányok jöttek, kormányok mentek, de ő valahogy mindig megmaradt. Élt már meg és túl bányászjárást, nagyprivatizációt, EU-csatlakozást, mindegyikből haszna volt, s nagyon úgy néz ki, hogy a legújabb gazdasági és kormányválságot is túléli. Haszonnal. **„Ásá-szé-fácsé-politik á-ün-Romünijá!”**

Și cu asta basta!

Indul az élet. Hírtévéen róla van szó, éppen csak megemlítik – nem nagy kunszt, mert nem ő az egyetlen a sorban. Különben nem szereti a sajtót, mert a múltkor is szóba került a neve, azt firtatta egy újság, hogy az egyik rokonának (az ő egykori rajoni párttitkár apjának a valakije, távoli) szerzett közbeszerzésen másfél millió eurós megrendelést. Aszfaltozásra vagy ki tudja mire, annyi ilyen volt, főleg az utóbbi öt évben, hogy számon sem tartja már. **A DNA egyszer kihallgatta,** de semmit sem találtak – „kurátnak” nyilvánították, akárcsak Gigit a majd kétmillió euróval a valizában. Így megy ez, dom'le.

Este étteremben vacsorázik, szeretővel és az új párt néhány tagjával. Pezsgő disznóhússal, szívogatja a fogát utána és imádja, hogy a folyton vigyorgó és hajlongó szerencsétlen flótás pincér **a seggét is fehérre nyalná.** Ezt teszik vele amúgy a megyétől is, naponta kap hálás, ömlengő, hízelgő üzeneteket, hívásokat.

Csütörtökön szedi a cókmókot, búcsú a szeretőtől, terepjáró, haza vidékre. Ünnepe lesz, hídavatás. Olyan fogadtatásban részesül, mint Jézus Jeruzsálemben virágvasárnapkor. A cujka a művelődési ház faasztalán, előtte szalagvágás, „*cu mici, cu bere, cu tot*”. **La iarba verde de acasă.** Meg tudja ezt már szervezni a helyi polgármester, akit ő tett „posztba” s ő tanította meg erre, hogy ilyenkor mit és hogy.

Tudja, hogy mi kell a popornak

Muszáj ezt csinálni, legalább négyévenként, mert nyakunkon a kampány, osztogatni kell, meg

kell mutatni az új pártnak, hogy hány szavazót tud átállítani. Meg kell fizetni néhány újságíró is, ugye, ott van Ionescu 200 vagy Popescu 300, nekik ennyi eurót kell adni egy-egy jó cikkért. Van miből, szerencsére, múltkor zsebszerződéssel hetven hektár termőföldet íratott a felesége sógorának nevére. A megyei telekkönyvvezető megtszegtetésnek vette, hogy ő írhatja át, egy nap alatt elrendezte.

Fia évente összetör részegen egy Mitsubishi Pajert meg egy Tuareget, de **a mentelmi jog átvitt értelemben rá is vonatkozik.**

Pár hete többedmagával szétverte egy útba eső falusi kocsmát berendezését, de „tăticu” intézkedett, mindez egy másfél perces beszélgetésbe került a megyei rendőrpáncsnokkal. No meg ezer eurójába.

Szereti őt a nép, az egyszerű emberek („omul cumsecade”), hisz sokat tett értük. Emelik kalapjukat előtte, szorongatják a kezét, paskolják az izzadt hátán az inget a nyári dögmelegben a kukoricaföld szélén. Őt magát ez az ország találta ki, szülte meg, ő pedig

ellopta a fél országot néhány ezredmagával.

Egyszer viccesen kérdezte meg tőle egy, a pártjához tartozó prefektus vagy megyei tanácselnök, hogy „Te, böjj, ebbe az országba még mit lehet ellopni?”. Ő azt mondta: „Semmit, bré. Ez már elvégeztetett. **S-a făcut deja.**”

Románia a lehetőségek országa. A hely, ahol mindent lehet, ahol minden lehetséges. Sőt annak az ellenkezőjét is. Úgyse von felelősségre senki egy ilyen nagy embert, mint ő, aki a megtestesült „om politic”. Valószínűleg egyszer nyugdíjba megy majd a padsorokból. Akkor azt is megünneplik. „Ku-mics-ku-béré-ku-tot”. Aztán egyszer meghal. Szép nekrológ jelenik meg róla, tévéhíradás. Elmondják róla, hogy milyen egy jó ember volt, hogy mennyit tett a közösségért, meg ezért a szép, egységes, oszthatatlan, szuverén és erős országért, amit úgy hívnak, hogy Románia. **Hétemberként száll a sírba.** Szülőfalujában szobrot emelnek neki, azt a közben polgármesterré vált fia leplezi le.

Így marad meg az örökkévalóságnak, így lesz halhatatlan.

Az avatás napjának éjszakáján a szobrot először egy kóbor kutya vizeli le, majd egy arra járó

részeg paraszt teljes erőből lehányja.